

Η μυστηριώδης Θαύρα ήμπερουν κεράν εις τους

Ο Γέροντας γράφει

εις κοσμικήν πνευματικήν του κόρη:

Όλα τα έπαθες, κόρη μου, από την αυτοπεποίθησιν, δεν σε ενουθέτουν την ταπεινώσιν και την αυτομεμψίαν; Εις τι εθάρρησες; Ουκ οίδας ότι όστις στηρίζεται με θάρρος εις την καλαμίνην ράβδον, θα σπάση και θα τρυπήση τα χέρια του; Εις τι εθάρρησες λοιπόν; Ουκ οίδας το «χωρίς εμού ου δύνασθε ποιείν ουδέν»; Ουκ οίδας ότι πολλοί πατέρες έπεσαν με το να θαρρήσουν εις τον εαυτόν τους; Ταπεινώσου, μέμφου τον εαυτόν σου, κλάψε, κόρη μου, πλύνον το ένδυμα του γάμου σου. Ο Νυμφίος σου, ο υπέρ τους υιούς των ανθρώπων ωραιότερος, σε καλεί, σε ζητεί, σου έχει την μονήν εις τους ουρανούς έτοιμον.

Ο Νυμφών πνευματικώς πολυτελέστατος! Άγγελοι διακονούν, μη οκνήσης, ανάστα, λάβε ύδωρ, πλύνε καλώς τα νυμφικά σου, διότι ουκ οίδας πότε ελεύσεται. Ο

θάνατος άδηλος, τους πάντας επισκέπτεται, ούτε την στιγμήν δεν γνωρίζομεν. Μετανόησον, ιδέ την πόρνην πως πλένει τους αχράντους πόδας του Δεσπότου, χύνει δάκρυα πολυτιμότερα του μύρου και αυτά επισπών το θείον έλεος και την συγγνώμην, και ακούει: «Αφέωνταί σου αι αμαρτίαι, πορεύου εις ειρήνην». Μετάνοια, κόρη μου.

Πρόσπεσον πενθούσα εις τα φοβερά πόδια του Δεσπότου, κλάψε, τσίριζε: «Ήμαρτον, Ιησού μου, δέξαι με μετανοούσαν και σώσον με. Μη μου παρίδης τα δάκρυα, η χαρά των αγγέλων, μη με βδελυχθής, μη με απορρίψης, ο κλίνας τους ουρανούς τη αφάτω σου κενώσει». Με τέτοια λόγια και πλείονα τούτων ενόχλει τον Χριστόν μας πεπεισμένη ότι θα εύρης τριπλασίαν την αγάπην Του.

Η μετάνοιά σου θα δώση άμετρον χαράν εις τους αγγέλους και έξαλλοι θα αναφωνούν: «Εστάθη, εστάθη, εστάθη», δηλαδή δεν έπεσε τελικώς, αλλά εστάθης κάπου και επιάσθης από την φοράν προς τον κρημνόν και τώρα ανεβαίνεις πάλι.

Γέροντας Εφραίμ της Αριζόνας

Πηγή: elderephraimarizona.blogspot.ca